

Trajectes cíclics

Es passegen amb aplom pel teu cos com si fossin a casa seva

Foto: Send me adrift

Resulta que tens ganes de plorar. No són quatre llàgrimes del tipus estic tova i sensible, no. Succeeix que la realitat se't desmunta. Tanques els ulls. Empasses. I et dius que ja passarà. I sí, és clar, passa.

Res és imaginari, ni casual, ni tan sols fruit del no-res. Tot gira en espiral al teu terrat. També als pisos de més avall, on es couen tots els sentiments. I el dia abans, et col·loques a l'ull de l'huracà. Sents l'impacte del vent sobre les espatlles i l'autoestima ajupir-se fins a llepar el terra.

Ja saps què has de fer. No resistir-te. Observar d'on bufen els vents. Deixar-te portar sense judicis. Escoltar-te. I amb una mica de sort, aprendre'n alguna cosa.

Tot és culpa d'elles, les malparides. Es passegen amb aplom pel teu cos com si fossin a casa seva i qüestionen tot allò que troben al seu pas. Aprofiten aquelles esclertes que sempre hi són per recordar-te que, almenys una vegada cada quatre setmanes, guanyaran la batalla i et canviaran la decoració de les emocions.

Del passat, posen en dubte tot allò que et defineix. Tot el que portes tatuat en secret als racons més amagats de la pell. Del present, t'esquerden el potencial, el que lluites per no boicotejar

enmig d'una rutina que t'estreny. Del futur... Res. El futur ja fa dies que vas entendre que no existeix i no en vols ni parlar. No cal.

I camines fent equilibris sobre la línia que et separa d'abandonar tot allò que t'omple i alhora t'exigeix un esforç per superar-te. Perquè, malgrat conèixer el teu cicle, en ocasions t'agafa desprevinguda. I aquell exèrcit d'hormones inunda els compartiments que tens a les fosques. Però mira, et dones permís per experimentar, una vegada més, l'impacte d'un simulacre de caiguda al buit. Remenes en algunes de les teves ferides i t'hi sobreposes.

No hi ha espai per encabir-hi cap error. I després de la pujada sempre ve la baixada, i a l'inrevés. I l'endemà t'aixeques amb un altre aire. Elles s'han esfumat. I tu t'has després d'allò que et pesa. I ara t'adones que, en realitat, potser no n'hi havia per tant. I que, segurament, el més greu de tot plegat són els dos granets que t'han sortit a la cara i l'anèmia que arrossegues des de fa anys.

I és que, sovint, la vida avança així, en trajectes cíclics. I, de nou, el dia es tenyeix d'un altre color. També de vermell intens.